

[Arne Larsen.]

nyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling; så vi kan få løst disse problemer.

Derudover vil jeg godt sige et par ord om selve problemet om arbejdsløsheden, sådan som den findes i dag. Vi har på visse områder en større arbejdsløshed, end vi havde sidste år, og vi har i visse egne af landet en betydelig større arbejdsløshed, end vi havde på samme tidspunkt de foregående år. Her er altså væsentlige problemer for store kategorier af arbejdere i dag, og dér vil jeg spørge arbejdsministeren: hvad agter man at gøre for disse kategoriers vedkommende? Hvad agter man at gøre i de områder af landet, hvor der er en større arbejdsløshed, og hvor altså mobilitetsydelse og arbejdsformidling ikke er i stand til at klare problemerne? Der bør efter min mening foretages noget ekstraordinært fra regeringens side for at løse arbejdsløshedsproblemerne i disse områder af landet, f. eks. en hurtig igang sættelse af anlægs- og byggearbejder dér, hvor staten har en væsentlig indflydelse på, at sådanne ting kommer i gang.

Med disse ord skal jeg anbefale de af arbejdsministeren og udvalget og de af mindretallet S og SF stillede ændringsforslag og meddele, at vi vil stemme for det af fru Hanne Reintoft stillede ændringsforslag til § 24 og de tre ændringsforslag til § 53, som går på reglerne om at oppebære understøttelse.

Kjær Rasmussen: I folketingssamlingen 1969-70 gjorde VS som bekendt flere forsøg på at få arbejdsformidlingen ført tilbage til A-kasserne, desværre uden held. Vi har ikke denne gang villet foreslå arbejdsformidlingens tilbageføring, men der bør ikke herske tvivl om, at vort parti er modstander af det grundlag, hvorpå arbejdsformidlingen fungerer i dag.

Som man vil kunne se, har vi uden forbetænkningen stillet ændringsforslag om, at der ydes 100 pct. dækning for tabt arbejdsfortjeneste. Vi vil gerne anbefale dette ændringsforslag meget stærkt, for desværre er

forholdet jo det, at flere og flere kastes ud i arbejdsløshed med sociale komplikationer til følge.

Ved kildeskattens indførelse er der opstået problemer for personer, som oppebærer arbejdsløshedsunderstøttelse: skattebyrden, som i øvrigt er vokset meget i den sidste tid, er en stor belastning for det arbejdsløshedsramte hjem; og spørgsmålet opstår derfor, hvordan vanskelighederne kan afhjælpes. Efter at skatten er fratrukket, må den arbejdsledige i dag ofte nøjes med en udbetalt understøttelse på omkring 375 kr. om ugen, og så er der vel at mærke tale om en faglært; de ufaglærte må se i øjnene, at de får mindre. Det siger sig selv, at med det nuværende prisniveau må en så lav indtjening skabe sociale problemer, og de skal løses, disse sociale problemer, så langt som dette samfund nu formår at løse problemer af denne art.

Der har jo i fagbevægelsen været forskellige opfattelser af, hvordan man skulle foreslå disse problemer klaret; en enkelt fagforening har ment, at en uges ekstra understøttelse ville kunne hjælpe over de største vanskeligheder; men vi mener, at en uges ekstra understøttelse er en kortsigtet løsning, og derfor foreslår vi, at dækningsprocenten sættes op til 100 i stedet for som nu 80 eller $\frac{4}{5}$ af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste. Det er altså en varig ydelse, vi ønsker indført, og en sådan må vi anse for at være den mest rimelige, idet der jo er tale om uforskyldt arbejdsløshed.

For tiden har byggefagene den største ledighedsprocent, og man kan vel næppe påstå, at bygningsarbejderne er skyld i denne misere. Årsagen hertil skal langt snarere søges i den politik, som føres herinde.

Vi kan altså anbefale vore ændringsforslag til en meget velvillig behandling. Det, vi ønsker, er som sagt en egentlig erstatning for tabt arbejdsindtægt, og dette er årsagen til, at vi må foreslå en dækningsprocent på 100 og ikke 90 eller 80, eller hvad man nu ellers har lagt på bordet ved denne lejlighed.

Vi kan med vores bedste vilje ikke forstå,